

Kaffe, men naar de ville nedsætte Tolden paa Kaffe, vil jeg i alt Fald henstille til det ærede Flertal til 3die Behandling at begrænse deres Nedsættelser til nogle faa Positioner og der nedsætte paa Kraft, jeg mener paa de finansielle Satter, thi i det Øjeblik, de nedsætte lidt paa Kaffe, lidt paa Ris, lidt paa Sago, lidt hist og lidt her, saa opnaa de altfor let, som det ærede Medlem for Hillerød sagde, at store Dele af disse Nedsættelser blive hængende paa Halvvejen hos Mellemlandhandlerne; men nedsætte de Tolden betydeligt, saa er der dog et vist Haab om, at der kunde blive noget levnet til Forbrugerne.

Med Hensyn til Kakao skal jeg kun henlede de Herrers Opmærksomhed paa Chokoladefabrikanternes Andragende. Det er noget af det mest ejendommelige, jeg har læst. Først komme de og fortælle, at vi ikke skulle have Told paa Kakao, det er en almindelig Forbrugsartikel; det er Synd at gøre det. Og dernæst fortælle de: Men vi ville have højere Told paa Chokolade og en Told af 30 Øre paa Kakaomel. Naar de gøre det, vil jeg sige, at de argumentere paa en yderlig uehdelig Maade. Jeg har imidlertid en bestemt Grund til at tale om den Sag. Jeg vil henlede de Herrer Landboeres Opmærksomhed paa, at dette Andragende er underskrevet af Fællesforbrugsforeningerne. Det vil sige, deres Mand er gaaet med til denne Uhyrlighed, har underskrevet dette Ønske. Er det, fordi de have en Chokoladefabrik? Nu vil jeg spørge: Hvad er deres Ønske egentlig paa dette Punkt? Er det at sige: „Vi have vor Chokoladefabrik selv, vi indføre Kabaobønner. Herregud, det kommer til Gavn og Gode for vore Kunder; alle de Mennesker, som ere Medlemmer af en Brugsforening, faa deres Kakao billig nok, og Herregud, lad saa de andre betale“. I saa Fald er det unfair Konkurrence, men jeg tror ikke, at Fællesforbrugsforeningerne have været saa diaboliske, og jeg tror ligefrem, det har været en Uforsigtighed fra vedkommende Leders Side.

Vender jeg mig til Positionen *Korn*, maa jeg hævde, at jeg anser det for rigtigt, at den er bleven fri. Dog er der et Andragende, jeg vil bede de Herrer læse igennem, det er fra Kartoffelmelsfabrikkerne. Jeg tilstaar, at jeg synes, der er noget, som taler for det ønskelige i, at vi kunde faa en Kartoffelmelsindustri her i Landet. Der er noget vist meningsløst i, at et Kartoffelland som Danmark maa im-

portere omtrent alt sit Kartoffelmel. En Told paa Kartoffelmel vil have den Ejendommelighed, at den rimeligvis vil fremkalde en stor Kartoffelavl, i alt Fald i visse Dele af Jylland. Med Hensyn til en Told af denne Art staar det mig da klart, at den neppe bør gives uden Betingelse, men f. Eks. for en Tid af 10 Aar. Det Tidsrum kunde Kartoffelmelsindustrien da benytte til at prøve sig frem. Selvfølgelig kommer det an paa, hvad Aarsagen er til, at vi ikke have Kartoffelmelsindustri. Aarsagen kan være den, at de udenlandske Fabrikanter have faaet for stort Indpas og Overlegenhed hos os, som hidtil ikke have haft nogen Industri paa dette Omraade, men Aarsagen kan ogsaa være den, at vore Kartoffler, fordi de anvendes til anden Brug, staa i saa høj Værdi, at det ikke kan betale sig at lave Kartoffelmel af dem, og i saa Tilfælde vil en Told ikke være nødvendig. Jeg vil henlede Flertallets Opmærksomhed paa dette Andragende og beder det overvejet, idet Kartoffelmel ikke spiller samme Rolle for os som almindeligt Mel.

Hvad Positionen *Tændstikker* angaar, skal jeg bemærke, at Flertallet har foreslaaet 20 Øre og Landstinget i sin Tid 30 Øre. Jeg er heri uenig med Flertallet af den Grund, at Tændstikfabrikationen her i Landet er bleven overkapitaliseret Gang paa Gang. Den staar i Virkeligheden saaledes, at den har udnyttet sin Beskyttelse meget højt, saa at den kan nøjes med mindre end 20 Øre. Det viser den Omstændighed tilstrækkelig, at den kan betale Dividende af en overkapitaliseret Kapital. Tændstikindustrien er et af de Punkter, hvor der er Mulighed for, at den højtærede Finansminister vil kunne gøre sig Haab om at forhandle med Landstinget.

Jeg vender mig til en anden finansiell Position, Krydderier. Jeg er der uenig med Flertallet og ogsaa med dets Ændringer, thi Krydderier bruges egentlig, naar alt kommer til alt, ikke i den Grad i den enkelte Husholdning, at $\frac{1}{2}$ Krone mere eller mindre paa den Vare vil gøre noget for Publikum. Det er saa uendelig lidt Krydderi, man bruger. Om en Muskatnød koster 10 eller $10\frac{1}{2}$ Øre, kan være mig i mit Forbrug fuldstændig ligegyldigt. Da denne Sats dog har nogen finansiell Betydning, vil jeg anse det for yderst urigtigt, navnlig naar den højtærede Minister leder efter Kompensation, at foretage Nedsættelse der.

Hvad Kulpositionen angaar, skal jeg